

(L)

LAIVAS

No. 7. Metai XIII

Vasario-Feb. 11, 1933

LTSR va
 respublika
 biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post of fice at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

I Užgavėnių Sekmadienis (Septuagesima).

E v a n g e l i j a .

MT. 20, 1—16.

ANUO metų Jėzus pasakė savo moky-tiniams šitą prilyginimą: Dangaus ka-ralystė panaši į žmogų šeimininką, kurs anksti rytą išėjo samdytis darbininkų į savo vynuogyną. Susiderėjęs su darbi-ninkais po denarą dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną. Išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė kitus stovinčius be darbo prekyvietyje, ir jiems tarė: Eikite ir jūs į mano vynuogyną ir kas bus tei-singa, aš jums duosiu. Jie nuėjo. Jis vėl išėjo apie šeštą ir devintą ir taip pat pa-darė. Ir apie vienuoliką valandą jis dar išėjo ir rado kitus stovinčius ir jiems ta-rė: Ko čia stovite visą dieną dykinėdami. Jie jam sako: Kad inekas mūsų nepa-samdė. Jiš jiems tarė: Eikite ir jūs į ma-no vynuogyną. Atėjus gi vakarui, vynuog-yno savininkas tarė savo užvaizdai: Pa-šauk darbininkus ir atiduok jiems užmo-kesnį, pradėdamas nuo paskutiniųjų iki pirmųjų. Prisiartinę tad tie, kurie buvo taėję apie vienuoliką valandą, gavo kiek-vienas po dinarą. Atėję paskui pirmieji tarėsi daugiau gausią, bet ir jie gavo kiekvienas po denarą. Imdami gi jie mur-mėjo prieš šeimininką ir sakė: Šitie pas-kutinieji vieną valandą tedirbo, ir tu pa-darei juos lygius mums, kurie nešėme die-

L e k c i j a .

1 KORNT. 9, 24—10,5.

BROLIAI: Ar jūs nežinote, kad tie, ku-rie bėga lenktynėse, visi, tiesa, bėga; bet tik vienas tegauna laimikį? Taip bėg-kite, kad jūs gautumėte. Kiekvienas, kurs eina imtynėmis, nuo viso susilaiko. Jie juk tai daro, kad gautų pragaištantį vai-niką, mes gi nepragaištantį. Taigi, aš taip bėgu, ne kaip į nežinias; taip kaujuos, ne-kaip orą plakdamas. Aš baudžiu savo kū-ną ir stengiuos pavergti, kad kartais, ki-tiems apsakojęs, pats nepasidaryčiau peiktinas.

Aš nenoriu, kad jūs, broliai, nežino-tumėte, jog mūsų visi buvo po debesimi, visi perėjo jūrą, visi buvo pakrikštyti į Mozę debesyse ir jūroje, visi valgė tą pa-tį dvasinį valgį ir visi gėrė tą patį dva-sinį gėrymą (gėrė gi iš sekančios paskui juos dvasinės uolos, o uola buvo Kristus). Bet daug jų nepatiko Dievui.

nos ir kaitros našta. Bet jis atsakydamas vienam jų, tarė: Prieteliau, aš tau neda-rau skriaudos; argi ne už denarą suside-rėjai su manim? Imk, kas tavo, ir eik sau; aš gi noriu ir šitam paskutiniam duoti, kiek ir tau. Arba ar man nevalia daryti, ko noriu? ar tavo akis dėlto ne-tikusi, kad aš geras? Taip paskutinieji bus pirmi ir pirmieji paskutiniai, nes daug pašauktų, mažai gi išrinktų.

Malda ir Darbas -- Gyvenimo Pagrindai

Kai esate gundomi — nelaukite, kol pagunda pavergs jūsų širdį, bet tuojau stengkitės ją išvyti darbu arba malda. — Pal. kun. J. Bosko.

“Prakeikta tau žemė... Ji tau želdins erškėčius ir usnis... savo prakaite tu valgysi duoną, iki nesugrįši į žemę, iš kurios esi paimtas, kadangi tu esi dulkė ir vėl dulkėmis pavirsi.” (Pradž. 3, 17—18). Taip pasakė Viešpats Dievas nupuolusiam Adomui, išvarydamas jį iš rojaus. Šis griežtas, bet teisingas sprendimas liečia visą pirmųjų tėvų ainiją t. y. — visus žmones. Ir taip vietoje laimingo rojaus gyvenimo atsiranda vargai, vietoje įgimtų dorybių — greit papildoma nuodėmė, vietoj visokeriopo tvirtumo — silpnybės.

Vargas būtų nupuolusiems, jei ne Dievo gailestingumas: Jis vienatinį savo Sūnų paaukoko, leisdamas prikalti Jį prie kryžiaus, kad tik žmonės būtų išganyti. Kristaus nuopelnu šv. Krikšto sakramentas nuplauna mūsų tėvų užtrauktą pirma pradę nuodėmę, leidžia mums eiti tobulybės keliu. Atgailos sakramentas, panaikina mūsų papildytas nuodėmes, duoda naujos vilties laimėti išganymą. Paskutinis patepimas su Viatiku paruošia mūsų sielą naujam su Kristumi gyvenimui. O kur šv. Mišios, kur kiti žmonėms teikiami sakramentai? Kristus yra nesenkąs malonių šaltinis, Kristus mūsų išganymas.

Argi dėl šitų žmogišku protu neįkainuojamų malonių mes neprivalėtumėm nusizeminę kalbėti padėkos maldas Viešpačiui? Argi mes įsivaizduojame, kas mūsų lauktų po mirties, jei nebūtų Dievas gailestingas ?

Kiek kartų žmogus, pasižadėjęs daugiau nebenusidėti, vėl nupuola. Žemiškas valdovas tokiam prasižengėliui, nesilaikančiam savo pažadų, tikrai nebedovano-

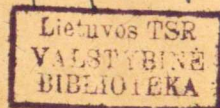
tų. Tačiau Viešpats Dievas laukia mūsų susipratimo, laukia gailesčio už nusidėjimus, laukia mūsų maldų. Jis ne tik laukia mūsų maldų, bet jau iš anksto užtikrina: *Prašykite, ir bus jums duota; ieškokite ir rasite; belskite ir bus jums atidaryta. Nes kiekvienas, kurs prašo, gauna, ir kuris ieško, randa ir beldžiančiam bus atidaryta.*” (Mato 7, 7—8). Argi Kristus nedovanojo nusidėjėlei, kuri *“kaip tik patyrė Jį esant prie stalo pariziejaus namuose, atsinešė alebastrinį indą tepalo ir, atsistojus užpakalyje prie jo kojų, ėmė laistyti Jo kojas ašaromis, šluostė savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė tepalu.”* Luko, 7, 37—38).

Jėzui Kristui užteko tik trumpo vieno iš prikaltųjų kartu su Juo prie kryžiaus galvažudžio prašymo: *“Viešpatie, atsimink mane, kuomet įeisi į savo karalystę,”* (Luko, 23, 42) ir Jis išklaušė: *“Ištikrųjų, sakau tau, šiandien tu būsi su manimi rojūje.”* (I p., 23, 43).

Malda yra būtina mūsų išganymo sąlyga. Malda išaukština, malda tobulina, skaistina, tvirtina tikėjime, teikia naujų jėgų. Tamsių minčių ir nelaimių prislėgti, kreipkimės į Dievą, karštai maldaudami Jį pagalbos. Maldaukime nuolankiai, sutikdami su Jo dieviška valia, saugokimės, kad mūsų malda nebūtų Dievo gundymas. Dievas geriausiai žino, ko mums trūksta, ne kartą mato, kad kurie mūsų prašomi dalykai pražudytų mūsų sielą. Jis tačiau laukia mūsų gerų norų, pasiryžimų.

Maldos pavyzdį paliko pats Jėzus Kristus. Po paskutinės Vakarienes *“išėjęs Jis ėjo savo papročiu į Alyvų kalną. Paskui Jį ėjo ir mokiniai. Atėjęs į vietą, Jis jiems tarė: Melskitės, kad neįpultumėte į pagundą. Po to atsitraukęs nuo jų, kaip akmenimi mesti, ir atsiklaupęs, Jis meldėsi ir sakė: Tėve, jei nori, atimk šitą tau-*

2274-1900

reę nuo manęs. Tačiau tebūna ne mano valia, bet tavo. Tuomet Jam pasirodė angelas iš dangaus, kuris Jį stiprino. Grumdamos pats savyje, Jis karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė, kaip lašai kraujo, varvančio ant žemės.” (Luk., 22, 39—44). Šioje Kristaus maldoje matome ir susitelkimo, ir nusižeminimo, ir sutikimo su Dievo valia, ir ištvermingumo... Jėzus Kristus maldai pasirinko nuošalią vietą, atsiskyrė nuo savo mokytinių, palikęs juos miegančius Getsemani ūkyje, su savim tepasiėmęs Petrą, Joną ir Jokūbą, tačiau ir tuos paliko nuošaliau, paėjęs truputį toliau. (Mork., 14, 33—35). Iš to aišku, kad tobūlai maldai reikalingi: susitelkimas, nuoširdumas, nusižeminimas, atsidavimas Dievo valiai, ištvermingumas, pasitikėjimas...

Reikalingas susitelkimas, nes kokia gali būti išsiblaškelio malda, kokia gali būti jo kalba su Dievu. “Pirm maldos prirenk savo sielą ir nebūk kaip žmogus, kuris gundo Dievą.” (Pam. 18, 23). Reikalingas nuoširdumas, kad žodžiai sutiktų su mintimi ir širdžia, kad mums negalima būtų pritaikinti šių Viešpaties pasakytų pariziejams žodžių: “Ši tauta gerbia mane lūpomis, o jų širdis toli nuo manęs. Bet jie veltui garbina mane, mokindami žmonių mokslų ir išakymų.” (Mato, 15, 8—9).

Džiaugiasi Dievas žmogaus maldomis, bet dar didesnės reikšmės turi pas Jį kolektyvė bendra kelių žmonių malda: “Jei du iš jūsų susitars ant žemės apie kurį nors dalyką Jo melsti, bus jiedviem padaryta mano Tėvo, kurs yra danguje. Nes kame du ar trys susirinkę mano vardu, ten aš esu jų tarpe.” (Mato, 18, 19—20). Todėl labai gerai daro tos šeimos, kurios sutartinai kalba rožančių arba kitokias maldas. Jų maldos bus tikrai išklausytos.

Gražus ir būtinas kataliko gyvenime

dalykas — malda. Ja mes parodome savo tikėjimą, įsitikinimus. Tačiau taip pat yra būtina, kad su mūsų maldos žodžiais bei tikėjimu būtų suderinti ir mūsų darbai. Apaštalas Jokūbas rašo: “Ką padės, mano broliai, jei kas sakytusi turis tikėjimą, bet neturėtų darbų? Argi tikėjimas gali jį išganyti? Jei brolis ir sesuo būtų pikti ir netekty jiems kasdieninio išlavikymo, kas nors gi iš jūsų sakytų jiems: Eikite ramybėje, susišildykite ir pasisotinkite; bet neduotumėte jiems, ko kūnui reikia, ką tai padės? Taip ir tikėjimas, jei jis neturėtų darbų, yra pats savyje miręs... Ar nori, niekingasis žmogau, žinoti, kad tikėjimas be darbų yra miręs? Mūsų tėvas Abraomas ar ne darbai buvo nuteisintas, kuomet atnašavo ant altoriaus savo sūnų Izaoką? Matai, kad tikėjimas veikė draug su jo darbai, ir jo tikėjimas darbai pasidarė tobulus” (Jok., 2, 14—22). Malda be gerų darbų yra bevėrtė. O kaip tik visais laikais daug buvo ir yra tokių krikščionių, kurie savo paviršutiniška malda nori sau išganymą laimėti. Toks krikščionis nemato pavargėlių, nemato skurstančių šeimų, nesupranta Bažnyčios materialės būklės, neištisia rankos pagalbos reikalaujančiam. “Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie! įeis į dangaus karalystę, bet kas daro valią mano tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę” (Mato 7, 12). Iš šių Viešpaties žodžių aiškiai galime suprasti, kad malda be gerų darbų labai mažai turi reikšmės.

Gražų krikščioniško gyvenimo pavyzdį duoda mums šventos šeimynėlės gyvenimas, kur labai, labai gražiai buvo suderinta malda su darbu. Šv. Juozapas buvo dailidė. Jam nuoširdžiai padėdavo ir Kūdikėlis Jėzus. Dėl to ir menininkai dažniausiai piešia betriūsiančią šv. šeimynėlę, po paveikslu padėdami toki parašą: melskis ir dirbk! Jeigu malda ir geri darbai

papuoštų šeimas, svetimi būtų mums įvairūs barniai, nesutikimai, nepaklusnumas, nesąžiningumas ir kitos dažnai pasitaikančios ydos.

Darbo nereikia gėdintis. Dirbdami mes neturime kada užsiimti nešvariomis mintimis. Visą laiką turime būti užimti ar fiziniu ar protiniu darbu. Pal. kun. Jonas Bosko sako: "Žmogus yra gimęs darbui. Adomui Dievas davė Rojų, kad jį prižiūrėtų, dirbtų." Šv. Povilas sako: "*Kas nedirba — tenevalgo.*" (2 Test. 3, 10). Darbu vadiname savo pareigų atlikimą: mokslo, amato, ar kito verslo. Visa tai, kuo

yra ištvermingo darbo vaisiai. Jeigu įvairiems išradėjams būtų trūkę darbštumo ir ištvermės, šiandieninis gyvenimas būtų visai kitoks.

Malda be gerų darbų, darbai be tobulos maldos yra mažaverčiai. Tik tada, kai abi šios dorybės įeis šaknis į atskirus žmones, į šeimynas bei į visuomenę, tada malda ir darbai bus suderinti, tada teįvyks kasdieną mūsų maldoj prašoma Dievo valia ant žemės, nors netobūlas Dievo kartlystės atspindys. Malda ir geri darbai — krikščioniško gyvenimo kertiniai akmenys.

J. Kuzmickis.

* * *
*
*

Lourdo stebuklų deimantinis jubiliejus

Švč. Nekaltai Pradėtosios Marijos apsiareiškimas Prancūzijos Lourde įvyko vasario 11 d. 1858 m. Šiandieną tad sueina 75 metai kaip Lourde Švč. Marija žmonijai nuolatos rodo savo gailestingumo stebūklus.

"Laivo" skaitytojams pranešame, kad šio deimantinio jubiliejaus paminėjimui turime laimės gauti J. E. Vyskupo Petro P. Būčio, M. I. C., "Lourdo Stebuklų" naują didelę knygą, kurios pirmas leidimas aukso jubiliejaus metais jau seniai buvo Švč. Panelės garbintojų išpirktas. — "Laivo" Red.

KANKINIŲ KAPAI

(Galas).

Ligi VII šimtmečio šventųjų relikvijos tebebuvo katakombose, bet dėl labai daug priežasčių jas dabar ėmė pernešdinti į bazilikas. Kai kurie popiežiai (Adrijonas I ir Leonas III) sustabdo relikvijų pervežimą į bazilikas, vien tik norėdami geriau užlaikyti katakombas. Bet vėliau Roma, nežiūrint į dideles popiežių pastangas, skursta ir menkėja. Vėl pasidarė nepatogu palikti relikvijas aplėistose vietose. Dėl to vėl pradėti pernešimo darbai. Be to, pasireiškė nesąžiningas relikvijų pardavinėjimas, ir katakombos liko visai be savo turty. Beliko atdaros vos kelios katakombos, prie kurių gyveno vienuoliai ir saugojo krikščionių archeologijos garbingus monumentus.

Kaip galėjo išlikti katakombos krikščionių rankose

Bet galite paklausti: kaip galėjo būti romėnų toleruojamas toks didelis krikščionių užsimojimas pačią Romos slenksčių ir dar persekiojimo metu? — Netrumpas ir nelengvas atsakymas, bent kai kuriems laikotarpiams.

Grįžkim valandėlę atgal, pirmuosna katakombų laikuosna. Įstatymai laikė šventomis ir neliečiamomis privačias kapines: locus sacer, locus religiosus. Ir šita privati kapinių nuosavybė negalėjo pereiti kito nuosavybėn. Taip ir privačių kapinių gavo tas pačias, įstatymų pripažintas, nuosavybės ir neliečiamybės teises.

Sunkiau būtų atsakyti į tą klausimą, kalbant apie antrojo laikotarpio (200-313)

katakombas, kurios jau virsta bendru visų tikinčiųjų kapinyne. Bažnyčia negalėjo jų laikyti savo nuosavybėj, nes prieš įstatymus krikščionybė vis tebebuvo **religio illicita** — neteisėta tikyba.

Šitam klausimui yra duoti trys atsakymai: Jono De Rossi, Marucchi ir Duchesne.

Nuo pirmųjų respublikos laikų buvo įvairių amatninkų draugijų, įsisteigusių savišalpos ir kitais, daugiau visuomeninio kaip religiško pobūdžio tikslais. Joms buvo duota teisė turėti ir savo atskiras kapines. Kai kurios draugijos rūpinosi neturtingaisiais savo nariais, kurie negalėjo įsigyti šeimos kapą. Visa tai sutinka su trečiojo šimtmečio papročiais. Žinome, kad tų draugijų nutarimus ir darbus turėdavo tvirtinti jų seniūnai. Krikščionių seniūnas būdavo vyskupas. Šitokiu būdu popiežius Zefirinas oficialiai paskyrė diakoną Kalikstą kapinių (Via Appia) priežiūrėtoju. Todėl archyvuose Romos vyskupai figuruoja kaip **Ecclesiae fratrum** ir kitų tokių krikščionių draugijų vadai-seniūnai. Šitaip krikščionių katakombų faktą aiškina De Rossi.

Tačiau mons. L. Duchesne laiko tą nuomonę ne visai patenkinančia, nes, sako, jei bažnyčia būtų galėjusi prisidengti gedulingų sodalicijų vardu, būtų reikėję: 1) kad Romos bažnyčią taip kas iš tikrųjų vadintų, kas nėra žinoma, ir nėra sutaikoma su Tertulijono ir Ciprijono prieštaravimu tokioms draugijoms; 2) kad policija būtų turėjus primerkti akis,

žinodama, kad tai buvo krikščionių su-
eigų vieta, ir vis dėlto jų neliesdama. O
toks apsilenkimas su krikščionybę drau-
džiančiais įstatymais, ypač kai kuriais
laikotarpiais, vis dėlto sunku kovoti. To-
liau, gedulingosios draugijos neturėdavo
didelio narių skaičiaus. Tuo tarpu didžiū-
jų miestų, kaip Romos, Aleksandrijos, An-
tiochijos, Kartaginos bažnyčios turėjo net
po dešimt, keturiasdešimt tūkstančių ti-
kinčiųjų. Be to, jei dar prisiminsime, kad
po M. Aurelijaus mirties krikščionys tu-
rėjo dideles nuosavybes, reikia pripažinti,
kad krikščionys buvo pakenčiami arba
pripažinti, ir katakombas turėjo juridiš-
kai, savo vardu.

Savo ruožtu Maruechi tvirtina, kad
Bažnyčia galėjo įsigyti nuosavybę priva-
čių asmenų vardu. Ir žinoma, jei Bažny-
čia ištikrųjų taip elgėsi, tai romėnų įsta-
tymai jos turtams pakenkti negalėjo.

Šiais laikais Romoj daug yra užsili-
kusių katakombų, kurių tarpe žymesnės
yra šios: Šv. Kaliksto, šv. Sebastijono,
Prišilės, Domitilės, šv. Agnietės ir Pre-
testato. Be Romos, katakombų yra kitose
Italijos vietose ir Rytuose.

Šv. Kaliksto katakombas Šv. Tėvas
Pijus XI pavedė saleziečiams, kurie pa-
sistengė parūpinti įvairių kalbų vadovus
(iš viso 18 kalbų), kurių tarpe vienas
yra ir lietuvių kalbos. Todėl, atvažiavus
Romon, galima kuopuikiausiai aplankyti
tą pirmą krikščionybės židinį ir nemokant
vietinės kalbos.

Kitą sykį kiek plačiau parašysime a-
pie šv. Kaliksto katakombas, kur ilsėjosi
gelio garsių popiežių mirtingieji palaikai.
per daugel šantmečių šv. Cecilijos ir dau-

GAILĖKIS SAVO KLEBONO.

Tavo parapijinė bažnyčia priklauso
tau, ne tavo klebonui, ir jei nori, kad ji
būtų pataisyta, apšildyta ir apdrausta,
yra tavo, ir visų parapijonų pareiga su-
dėti užtektinai pinigų tiems reikalams.
Jei tavo bažnyčia apsunkinta skola ir jei
moksečiai laiku nepristatomi, skola eina
didyn ir didyn.

Todėl nerūgok per daug ant savo
klebono, jei jis labai spaudžia ir ragina
dėti aukas. Jis ne sau prašo, bet tau. Jis
gerai žino, kad tie, kurie neturi darbo, nei
sutaupę pinigų, negali aukoti, ir jiems ne-
išmetinėja. Bet jis turi tikėtis paramos
nuo tų, kurie turi darbą ir pinigų, nors
ir yra nukentėję dėl sunkių laikų.

Teisybė, sunku yra sakyti: "Duok, mo-
kėk," bet kas būtų, jei tavo klebonas ne-
primintų tau šios pareigos ir neragintų
aukoti? Nauja skola būtų uždėta ant se-
nos, kuri jau taip per didelė ir nebūtų
pinigų kasdieninėms išlaidoms.

Tikintis žmogus nemano, kad jis ne-
tekęs tų pinigų, kuriuos yra aukojęs baž-
nyčiai. Jis net atsisako nuo įvairių pasi-
linksminimų, jei reikalinga tuo būdu au-
ką sudėti. Ir jis žino, kad jis užsitarnau-
ja didžiausią palaiminimą nuo Dievo, ku-
ris Pats yra sakęs, kad net už padavi-
mą puoduko šalto vandens Jo Vardu, bus
šimteriopai atlyginta. E. J. K.

VATIKANAS. — Šventojo Tėvo
Pijaus XI audijencijoje buvo Sarajevo
arkivyskupas J. Šarić, kuris pranešė Šv.
Tėvui apie katalikų vargus Jugoslavijoje,
kur serbai persekioja katalikus.

NEW CASTLE, Pa. — Du plėšikai
klebonijoje apiplėšė šv. Lauryno bažny-
čios, Hillsville, kleboną, kun. L. N. Pirulį.
Iš kunigo atėmė 50 dol. ir pagrobė dvi
bažnytines kolektas.

VATIKANAS. — Baigia čia statyti
naujus Vatikano pašto ir telegrafo namus.

Malonūs Praeties Atsiminimai

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

(Skiriu savo Vadovo a. a. Tėvo Felikso Kudirkos atminčiai).

Gavau paskyrimą vykti per jūras į anupus Atlanto. Tolima kelionė. Pavojingas kelias. Juk taip dar neseniai, rodos, tuo keliu keliaudamas mano draugas a. a. J. Mantvilas nukeliavo su "Titaniku" į jūros dugną... Dabar jis stovi mano akyse. Galimas juk daiktas ir man... Bene negalimas?...

Kodėl rudens metu gandra pasidaro toks nusiminęs, nebe savas? Negirdėti dabar jo linksmai kalenant. Negirdėti jo besivaidinant su savo draugais už būstynės... Dabar jau jam nieko nebereikia. Nieko niekam nepavydi. Dabar jam ir jo draugams vienas sielvartas tebeliko: — Nulėksime ar nenulėksime į šiltąsias dautas? Grįšime ar negrįšime į mieliją šalėlę, kur gimėme ir augome? Matysimės ar jau nebesimatysime ateinantį pavasarį?

Panašioje nuotaikoje jaučiausi ir aš, kai parėjo metas skirtis su brangiąja tėvyne. Tiek metų aš čionai gyvenęs. Čia gimęs, mokėsis, dirbęs. Tiek gražių ir kilnių svajonių, minčių bei sumanymų šioji šalis yra man pagimdžiusi ir išauklėjusi!... Susigyvenau su ja, susibičiulavau, kaip artojas su savo dirbamąja žemele.

Širdis sau, o gyvenimas sau. Nori ar nenori, miela ar nemiela — jei kartą skirta keliauti į tolimą šalį, nieko neįveiksi su savo jausmais. Viską palikęs, viską užmiršęs, keliauk kur siunčiamas!...

Į sutartąją vietą.

Kybartų gelžkelio stotis buvo numatyta, kur man reikėjo susitikti su savo

kelionės vadovu — Tėvu Feliksu Kudirka, Amerikos Marijonų Provincijos Vyresniuoju. Jis 1929 m. buvo parvykęs vasarai į Lietuvą, o dabar grįždamas atgal į Ameriką, žadėjosi būti man vadovu šioje tolimoje kelionėje.

Rugsėjo 20 d. atsisveikinęs su saviškiais: Tėvais ir Broliais vienuoliais, o taip pat ir su savo vadovaujamos klasės mokiniiais, tiesiai per Vienuolyno daržus išėjau į autobusų stotį. Keletas iš artimųjų mano prietelių palydėjo mane ligi stoties. J. E. Arkivyskupas P. Karevičius kartu su mūsų gimnazijos — juvenato direktoriumi Dr. J. Totoraičiu, prisidėdami prie palydėjusių mane, neapsakomai daug padarė man garbės ir malonumo, kurių neužmiršiu niekad.

Sėdęs į autobusą netrukau atlėkti į Vilkaviškį, kur trumpą valandikę turėjau sutrukti norėdamas pasakyti paskutinį "Su Die!" gerbiamam savo vyskupui ir paprašyti iš jo kelionei palaiminimo.

Nuo Vilkaviškio netoli ir Kybartai. Čia klebonu yra mano geras dar iš Seminarijos draugas — kun. St. Čepulis. Būtinai turėjau užbėgti ir pas jį. Radau pietus bevalgant. Valgė kartu su vietinės gimnazijos direktoriumi kun. Jakščiu. Teko ir man jiedviem padėti. Popiet klebonas užsikvietė naujos bažnyčios apžiūrėti. Bažnyčia tokia — Lietuvoje dar naujanybė: bokštas atskiriam ir nuo žemės ligi pat viršaus eina lygus kvadratas. Jokių smailumų, kaip paprastai bokštuose matome, tenai nėra. Gana gražiai atrodo. Bažnyčios vidus ir altoriai taip pat moderniskai padaryti. Statulos naujausio

stiliaus. Nepratusiai akiai iš karto nedaro žavinčio įspūdžio. Bet prie visko reikia priprasti. Nepratusi akis ir satulės šviesos nepakenčia. Kada pripranta, tai negal ja atsidžiaugti. Taip reikia priprasti ir prie naujojo statybų bei papuošalų stiliaus, tada tik pastebėsime jo grožį, tada tik pajėgsime jį tinkamai įvertinti.

Bežiūrinėjant bažnyčią — štai ateina iš Kauno ir traukinys, kur tikėjausi surasti ir savo vadovą. Neapsirikau. Jis atvažiavo.

Valandėlę sutrukome, kol atlikome visas formalybes Kybartų muitinėje. Didelių tačiau sunkenybių neturėjome. "Nord Lloyd" agentas, mandagus ir vikrus lietuvis, taip gražiai ir mikliai pataravo, kad viską turėjome bematant, ko tik buvome reikalingi. Parūpino mudviem vietas miegamajame vagone. Palinkėjo laimingos kelionės ir dingo, o mudu vokiečių traukiniu leidomės pro Karaliaučį į Berlyną.

Pirmoji naktis.

Pirkdamiesi laivokartę iš Kauno stacijas į New York'ą, užsimokėjome kartu ne tik tai už laivą, bet ir už gelžkelius, jei kur reiks, jais važiuoti, kaip nuo Kauno ligi Kybartų, nuo Kybartų ilgi Bremeno ir nuo Bremeno miesto ligi Bremeno uosto. Mokama už paprastąjį traukinį. Norint važiuoti greituoju, arba turėti didesnių patogumų, pavyzdžiui, miegamąjį vagoną, tai reikia dar primokėti. Kadangi mudu užsisakėme nuo Kybartų miegamąjį, tai turėjome už tai primokėti dar po 15.30 vokiškų markių. Kad ir reikėjo primokėti, bet mudu to nesigailėjome. Gavome labai patogų kambarį, kuriame buvome tik tai mudu, ir turėjome sau visokių patogumų. Puikiai paklota lovėlė. Gausiai apšviestas keleriopų šviesų elektros lempomis. Nori skaityti — baltai šviečia. Nori miegoti, ar duoti akims pasilsėti — užtrauki ant lempos tamsų užsipa-

lą. Nori, užsižiėbi mėlyną šviesą. Nori savo draugui nekliudyti — turi sau skyrium savo lovoje mažytę lempelę. Žodžiu, ko tik širdis užsigėidžia — viską turi. Užsikėlus, praustuvo nereikia eiti kur kitur ieškoti — čia pat savo kambaryje jį turi. Duris sau užsirakinai — niekas tavęs netrukdyt, niekas neapvogt. Miegok sau ramiai ir važiuok ligi pat Berlyno, ar dar toliau. Reikalingas jei esi tarno, paspaudei spurgelę — jis ir čia. Mudu turėjome tarną gerą kataliką vokiečių, buvusį didžiajame kare. Žmogus labai maldingas. Pasirodė savo ražančių ir Liurdiškės švč. Motinos medalijoną, kuriuos be galo jis gerbia ir prieš nieką su tuo nesislepia. Su tokiu žmogum malonu net pasikalbėti. Jis supranta savo tikėjimo brangumą ir nesigėdi jo. Pavyzdys kiekvienam katalikui!

Miegojome labai puikiai. Kaip pas save namieje! Pramiegojome ir Karaliaučį ir kitus miestelius, negavę pasigrožėti. Saulei tekant jau buvome pačiame Berlyne.

Čia reikėjo traukinys keisti. Išlipame iš savo traukinio, pereiname į kitą, kuris eina į Hanover'ą. Pataikome į greitąjį (šnellzugą), kur reikėjo mudviem vėl primokėti po 4 markes. Važiavome tačiau tikrai karališkai. Greitumas neapsakomas: iš Berlyno 8,2 išvažiavome, o jau 11 v. Hanover'e! Čia apsistojome vienai valandai. Nuėjome į restoraciją pavalgyti pietų. Užsisakėme vegetarijoniškus pietus (be mėsos). Gavome labai gardžių kopūstų su žirniais. Vokiečiams tokis mūs kuklumas buvo nepriprastas dalykas. Kas tik ėjo šalia mūs, vis atsidėjęs smalsiai žiūrėjo į mudu, gardžiai bevalgančius savo kopūstus ir visiškai jokių gėrimų nevartojančius. Vokietis be "byro" visiškai nepratęs pietauti. O mudu srebiamė savo kopūstus ir tiek. Vienas lyg tyčiomis atsisėdo priešais mus ir daugiau nieko nevartojo kaip "byrą"...

Katalikų Pasaulyje

ROMA. — Neseniai čia pasimirė Vladimiras de Pachmann, vienas iš garsiausių pianistų pasaulyje. Jis ne tiktai buvo pagarsėjęs savo nepaprastais gabumais, kuriais žavėjo visą pasaulį, bet ir savo keistu pasielgimu kai koncertuose dalyvaudavo. Laidotuvės buvo, sulig jo prašymo, labai paprastos, be iškilmių. Pamaldas atlaikė Pachmann'o draugas, Kapucinas vienuolis.

ST. JOSEPH, Mo. — Širdies liga mirė St. Joseph vyskupijos vyskupas F. Gilfilln, 62 m. amžiaus.

CHICAGO, ILL. — Sausio 24 d. vakare dešimtą valandą J. E. Vyskupas P. Būcys išvažiavo į Seattle, Wash. Nors tik dvi dienas Chicagoy išbuvo ir daug darbo turėjo, tačiau spėjo atlankyti Šv. Kazimiero Seserų Adakemiją ir Bernaičių Kolegiją, Hinsdale, Ill. Jo Ekscelencija pastebėjo daromą tų mokyklų pažangą ir džiaugiasi, kad lietuvių katalikų visuomenė jas remia.

Jo E. užtruks Washingtono valstybėje apie trejetą savaitių.

Nors J. E. Vyskupui Petruui pernai suėjo 60 m. amžiaus, vienok gerai išrodo, pilnas energijos ir su dideliu įdomumu seka Amerikos lietuvių ir visos mūsų tautos gyvenimo eigą.

J. E. taip pat pareiškė savo džiaugsmą, kad yra sumanyta šiais Jubiliejiniais Metais surengti Amerikos lietuvių maldininkų ekskursiją į Romą.

ISPANIJA. — Ispanijos valdžia buvo pažadėjusi, kad bažnyčios ir vienuolynai nebūsią deginami. Nepaisant to, visoki bandidai turi laisvę padeginėti bažnyčias ir vienuolynus.

PRANCŪZIJA. — Prancūzijos komunistai nenori atsilikti nuo Maskvos komunistų. Kovoti su Dievu ir griauti žmonių dorą, jiems yra brangiausias dalykas.

Kur yra taika, ten paprastai komunistams nesiseka. Todėl ir Prancūzijos komunistai yra tos nuomonės, kad reikia žmones ruošti į revoliuciją. Per visokias revoliucijas komunistams geriausia pasiseka žmones subediervinti.

JUGOSLAVIJA. — Jugoslavijos Episkopatas vyriausybei įteikė notą. Notos svarbiausios mintys yra šios:

1. Vyskupai (Episkopatas) protestuoja prieš nekatalikiškų organizacijų Bažnyčios ir Popiežių užpildinėjimus.

2. Reikalauja, kad rįsant Bažnyčios ir valstybės nuosavybės klausimą, tai būtų daroma abipusiu susitarimu. Taip pat reikalauja, kad mokyklose tikybos mokymas būtų tvarkomas Bažnyčios įstatymais ir kad būtų atsižvelgiama į šeimas.

3. Episkopatas primena, kad rankų darbų mokyklose yra užgaunama katalikiška dora ir klaidingai nušviečiami istorijos faktai. Vyskupai prašo, kad tos blogybės iš mokyklų būtų prašalinamos.

4. Protestuojama prieš įžeidimą katalikų tėvų teisių: reikalauja, kad ten, kur dauguma tėvų yra katalikai, ir mokytojas būtų katalikas.

5. Kadangi Jugoslavijos vyriausybės Sokol organizacijos auklėjimas yra naturalinis (be tikėjimo), Vyskupai reikalauja, kad katalikiškasis jaunimas nuo tokio auklėjimo būtų apsaugojimas.

RUSIJA. — Iš Rusijos rašo, kad Šv. Tėvui paskelbus maldą už Rusiją, bedievių šelimas Rusijoje šiek tiek pasiliovė. Bažnyčiose melstis jau galima ramiau, "bezbožnikų" šokiai, eisenos prieš bažnyčias šiek tiek apstojo. Rusijos tikintieji dėkingi Šv. Tėvui.

LINCOLN, NEBR. — Užsidegus Šv. Širdies bažnyčios klebonijai, gaisrė žuvo darbininkas Adomas Sessenberger, 79 m.

Mūsų Darbai

MAR. KOL. RĖMĖJŲ 41 SKYRIUS

na svečią Juozapą Valskį, įžymų Brighton Park darbuotoją. *Rašt.*

ARCHER HEIGHTS. — Šių metų pirmas metinis mūsų sk. susirinkimas įvyko A. Luberto namuose, 5537 S. Nordica ave. Susirinkimas buvo nepaprastai malonus ir išpūdingas, nes atvyko gerb. dvasios vadas kun. L. Draugelis ir sykiu svečias iš Lietuvos, kun. Dr. V. Bartuška.

Abu pasakė po prakalbą, kas susirinkime sukėlė daug ūpo darbuotis Dievui ir Tėvynei. Be to, gerb. dvasios vadas plačiai aiškino, kaip naudinga būti Kolegijos rėmėjais ir kaip palengvina Kolegijos rėmėjų narystė kelionę pas Šv. Petrą ir daug kitų šios organizacijos nariams reikalingų dalykų.

Kun. Dr. Bartuška savo kalboje nupiešė dabartinį Lietuvos ir kitų Europos valstybių gyvenimą. Nurodė, kaip lietuviams reikalinga apšvieta ir vienybė. Susirinkimas svečiams taria širdingą ačiū, kad pakeliui užsuko į mūsų susirinkimą ir pasidalino mintimis.

Po kalbų Antanas Lubertas abu svečiu nuvežė į Marijos kalnelius (Marian Hills), Hinsdale, Ill., ir parvežė namo.

Gerb. kun. Dr. Bartuška, apleisdamas mūsų susirinkimą, kvietė visus, važiuojant aplankyti Lietuvą, neužmiršti atsilankyti pas jį Klaipėdoje.

Į sk. valdybą šioms metams įėjo veik visa senoji valdyba: pirm. — Stankienė, 7053 Archer ave., vice pirm. — M. Kazlauskienė, 7230 S. Talman ave., (nauja), išd. — P. Lubertienė, 5537 S. Nordica ave., nut. rašt. — J. Šliogeris, 5123 S. Nordica ave., fin. rašt. — M. Petrauskaitė, 5712 S. Nottingham ave., (nauja), išdo glob. — O. Norbutienė, 5547 S. Nagle ave. ir D. Sakalauskienė, 5608 S. Nottingham ave., (naujos).

Šiame susirinkime turėjom dar vie- už aukas.

— Amerikos Marijonų provincijos žemiau paminėti klierikai einanti Romoje dvasinius mokslus, Generalės Tarybos prileidžiami prie šventinimų: Br. Juozas Vaškas prie aukštesinųjų ir Br. Eugenijus Andriulionis, Juozas Pauliukonis, Albinas Matulevičius ir Vincentas Černauskas prie Tonsūros ir Mažesniųjų šventinimų.

Kolėgijos Rėmėji:

P. Bučius, Chicago, Ill.	1.00
S. Bučienė, Chicago, Ill.	2.00
V. Kodis, Chicago, Ill.	1.00
K. Brundzienė, Worcester, Mass.	1.00
M. Vinckunaitė, Phila. Pa.	2.00
K. S. Vaisieta, Du Bois, Pa.	3.00
K. S. Vaisieta, Du Bois, Pa.	1.00
A. Skirkienė, Chicago, Ill.	3.00
M. Vainauskienė, Chicago, Ill.	1.00
L. Milius, Chicago, Ill.	1.00
Ag. Jašinskienė, Union City, Conn.	1.00
A. Skarupsas, Glastonbury, Conn.	1.00
A. Avižienis, Providence, R. I.	1.00
J. Lukša, New Haven, Conn.	1.00
A. Vareika, Dayton, O.	1.00
V. J. Bartinskas, Pittsburgh, Pa.	1.00
M. Pertuskas, Bristol, Conn.	2.50
P. Bushman, Dorchester, Mass.	5.00
O. Kibartienė, So. Boston, Mass.	2.00
B. Miežalienė, Maspeth, L.I.N.Y.	1.00
R. Traigienė, Shenandoah, Pa.	3.00
A. ir P. Ropus, Shenandoah, Pa.	2.00
R. Traigienė, Shenandoah, Pa.	2.00
J. M. Margis, Wibaux, Mont.	1.00
A. Overka, Detroit, Mich.	3.00
C. Matulaitis, W. Frankfort, Ill.	7.00
A. Baranauskas, W. Frankfort, Ill.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams

Kol. Rėm. Centras

Amerikos Letuvių Žinios

MOUNT CARMEL, PA. — Pirm 25 metų čionai įsisteigė pirmas lietuvių Seserų vienuolynas ir pirma jų vedama mokykla Amerikoje. Tad nenuostabu, kad tas dvigubas Sidabrinis Jubiliejus pasitengta iškilmingai minėti.

Garbingiausias svečias šiose iškilmėse buvo Šv. Tėvo Delegatas Jo Ekse. Arkivyskupas Fumasoni Biandi, D. D., nes jis Amerikoje atstovauja Katalikų Bažnyčios Galvą, Jo Šventenybę Popiežių Pijų XI. Be to, dalyvavo vyskupai: Jo Malonybė P. R. McDevitt, D. D., Harrisburgo vyskupas, Jo Malonybė T. C. O'Reilly, D. D., Serantų vyskupas, Jo Malonybė P. Būčys, D. D., vyskupas iš Romos, Lietuvos Atstovas Amerikai, B. K. Balutis, Pralotas J. Miliauskas, Pral. Leanch, Pral. McHugh, kun. V. Matulaitis, kun. Dr. L. Mendelis, kun. Karalius, kun. M. Pankus, kun. J. G. Čepukaitis, kun. Alauskas, kun. J. F. Clarke, kun. Dr. J. J. Petrovits, kun. J. Sitavičius, kun. D. Dobrotwor, kun. Chapelsky, kun. Dr. V. Bartuška, kun. J. Klimas ir vietos klebonas Dr. J. B. Koneius, apie šimtas seserų; jų tarpe Motina M. Cyrilė ir pirmosios trys Šv. Kazimiero Vienuolijos įsteigėjos seserys: Generalė Motina Marija, Sesuo M. Immaculata ir Sesuo M. Koncepta, kurios pirm 25 metų čia ir sudarė pirmąjį vienuolijos branduolį bei pirmąją vienuolinę šeimynėlę, kuri tuo trumpu laiku išsiplėtė po plačią Ameriką ir Lietuvą.

Klebonija, mokykla ir kiti namai miestelyje buvo papuošta Amerikos, Šv. Tėvo ir Lietuvos vėliavomis. Iškilminga procesija eita bažnyčion. Kunigai, pralotai, paskui vyskupai, asistuojant prie kiekvieno po du kunigu, celebrantas su diakonu ir sub-diakonu ir galų gale žengė Šv. Tėvo Delegatas asistuojant dviem

pralotams. Įeinant į bažnyčią didžiulis parapijos choras giedojo "Ecce Sacerdos Magnus," po to prasidėjo iškilmingos Mišios. Celebrantas buvo kun. Dr. J. Koneius, diakonas, kun. Dr. L. Mendelis, Baltimore, Md., sub-diakonas, kun. A. Alauskas, Shenandoah, Pa., ceremonijų vedėjas, kun. Dr. F. X. Feeser, Harrisburg, Pa., smilkintojas Apaštališkojo Delegato kun. J. Karalius, Shenandoah, Pa., klierikai, J. Gudauskas ir J. Degutis tarnautojai. Mišios nepaprastos, nes jose dalyvavo Šv. Tėvo Atstovas; jis kartu su celebrantu prieš Mišias kalbėjo įžangines maldas, kiti vyskupai irgi taip pat darė. Po Evangelijai buvo pamokslai: Pirmiausiai kalbėjo angliškai vietos Vyskupas J. M. P. R. McDevitt, D. D.

Po jo prakalbėjo lietuvių kalba Jo Malonybė Vyskupas P. Būčys, D. D. Jis pasveikinęs Šv. Tėvo Delegatą, vyskupus ir visus žmones, išdėstė katalikiškos mokyklos ir sesučių mokytojų svarbą jaunuo- menės auklėjime, pagyrė senuosius žmones, atkeliavusius iš Lietuvos, už jų gyvą tikėjimą ir jų nuveiktus darbus; žmōnės iš Lietuvos atkeliavę su karmelitavais škaplieriais to paties vardo miestelyje Mount Carmel, per Panelės Švenčiausios globa, jūms pasisekė įsteigti pirmą lietuvių seserų vedamą mokyklą ir šioje vietoje turėti pirmas lietuvių seserų vienuolynas. Tos svarbiausios dvi kultūrinės įstaigos Amerikoje iš šios parapijos sklido apšvieta po visas lietuvių Amerikos kolonijas. Tie prakilnūs darbai, čionai pradėti, buvo a. a. prakilnios dvasios kunigo Staniukyno ir tt.

Po to kun. S. Dobinis anglų kalboj paaiškino parapijos padėtį prieš dvidešimt penkis metus nesant parapijinės mokyklos ir išdėstė šv. Kryžiaus parapijos

pažangą per tuos dvidešimts penkis metus veikiant seserų vedamai mokyklai. Be to, jis savo pamoksle pabriežė sesučių Kazimieriečių pasišventimą ir jų nuveiktus darbus.

Iškilmingoms Mišioms pasibaigus, Šv. Tėvo Atstovas suteikė Apaštališką Palaiminimą ir visuotinius talaidus visiems esantiems bažnyčioje. Celebrantas kun. Dr. J. B. Koncius perskaitė Šv. Tėvo prisiūstą per vietinį vyskupą sekantį dokumentą:

“Jo Šventinybė su didžiausiu įdomumu išklauė apie pirmosios lietuvaičių seserų vedamos mokyklos įsteigimą Jungtinės Valstybės ir apie įsteigimą Kongregacijos, kuri buvo pirma lietuvaičių kongregacija Jungtinės Valstybės. Abu tie įvykiai suteikė didžios paguodos Šv. Tėvui ir todėl Jis labai noriai teikia Apaštališką Palaiminimą mokyklai ir Šv. Kazimiero Seserų Kongregacijai ir maldaudamas Visagalio, kad jų tolimesni darbai, Dievui laiminant, sektųsi kuo geriausiai.”

(Pasirašė)

S. E. Kardinalas Pacelli.

Be to perskaitė Šv. Tėvo kablegramą:

“Šv. Kazimiero Seserų Kongregacijos Jubiliejaus proga, Jo Šventenybė (Šv. Tėvas) ir vėl teikia specialų Palaiminimą Seserims ir visiems dalyviams.”

Po to celebrantas nuo altoriaus anglų kalba išreiškė savo padėką Apaštališkam Delegatui, Vyskupui McDevitt, D. D., Vyskupui O'Reilly, D. D., Vyskupui Būčiui, D. D., ir Lietuvos Atstovui B. K. Balučiai ir Motinai M. Cyrilei, Nekalčiausios Marijos Širdies Generalei Viršininkei, Šv. Kazimiero Seserų Globėjai ir didžiai geradariui; kiekvienam iš jų skyrėm atatinamai pažymėdamas jų geradarystes Šv. Kazimiero Seserų Kongregacijai ir lietuviams.

Toj pačioj tvarkoj, kaip ir ateinant

į bažnyčią, iškilmingai visi grįžo atgal į kleboniją.

Klebonijoje gerbiamiems svečiams buvo surengti pietūs.

Po piet Šv. Tėvo Atstovas ir vyskupai su vietos klebonu padarė vizitą Šv. Kazimiero Seserims jų name ir prie progos Arkivyskupas Fumasoni Biondi suteikė palaiminimą.

PER ROMĄ Į LIETUVĄ

Popiežius Pijus XI paskelbė Šventuosius, Jubiliejaus Metus. Kaip jau buvo paskelbta, jie prasidės balandžio 2 d. Tai Kristaus Mirimo ir Prisikėlimo jubiliejus.

...Popiežius ragina tikinčiuosius, kad šiais jubiliejiniiais metais gausingai lankytų Romą, Amžinąjį Miestą, krikščionybės centrą ir įgytų visuotinius atlaidus.

Toks Kristaus Įpėdininko, Katalikų Bažnyčios Galvos raginimas ir kvietimas paliečia ir mus, Amerikos lietuvius katalikus. Ir mes, kurie tik galime, turėtumėm gausingai šiais metais aplankyti Romą.

Gana daug lietuvių kiekvienais metais vyksta į Lietuvą. Be abejojimo, ir šiais metais nemažai mūsų tautiečių važiuos saviškių Lietuvoje aplankyti. Dėl to ta pačia proga jie galėtų ir Romon nuvykti. Tas pats važiavimas per Atlantiką. Išlaidų gi ekstra nedaug tebus. Nauda labai didelė religiniu atžvilgiu. Be to, pamatyti Amžinąjį Miestą irgi yra svarbus dalykas.

Dienraštyje “Drauge” jau buvo paskelbta, kad jau yra organizuojama Amerikos lietuvių maldininkų ekskursija į Romą, o iš čia į Lietuvą. Jau susitarta su Prancūzų linija. Ekskursijai diena numatyta balandžio 29. Pasirinkta didžiulis laivas “Ile De France.”

Laiko nedaug. Reikėtų suskubti rengtis kelionėn, apsirūpinti reikalingais do-

kumentais. Ekskursijos organizavimo centru numatoma A. L. R. K. Federacijos raštinė ir mūsų dienraščio redakcija:

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Taigi, kas tik gali te važiuoja šiemet į Lietuvą per Romą.

LIETUVOS ŽINIOS

UGIONIAI. Raseinių aps. — Mirė klebonas Jonas Čiapas. Ugionyse klebonavo 13 metų ir neužilgo būtų šventęs savo 50 metų kunigavimo jubiliejų. Buvo malonus ir darbštus.

TAURAGĖ. — Taikos teisėjas nagrinėjo gana retą teismo įžeidimo bylą. Byla buvo susidariusi 1931 metais balandžio 27 d. Tą dieną teismas nagrinėjo kan. K. Šleivio, Gaurės klebono, bylą. Pasibaigus bylai ir čia pat paskelbęs sprendimą (400 lt. arba 2 sav. arešto), teismas paskelbė pertrauką. Atidarius salę, pradėjo veržtis žmonės. Juozas Urbutis, dalindamasis įspūdziais su savo pažįstamais pasakė: "Kaip tai galėjo taip nuteisti, nes du liudininkai buvo girti; aš ilgai tarnavau prie rusų caro teismų, bet girtų liudininkų niekadus neklausdavo?" Išgirdęs Valstybės gynėjo padėjėjas priėjo prie Juozo -Urbutio ir paklausė kaip jis gali taip kalbėti; tai yra teismo įžeidimas. Ir iškėlė jam bylą. Teisme liudininkais buvo įrodyta, kad p. p. morelis, iš Gaurės ir K. Urbutis, malūnininkas kan. K. Šleivio byloje buvo neb-lai vūs ir gerokai įsigėrę. Net jie patys prisipažino, kad prieš teismą naktį vaišinosi. Jie tvirtino, kad teisme buvę blai vūs. Po trumpos pertraukos buvo paskelbtas sprendimas, kuriuo p. J. Urbutis išteisinamas.

ŽEIMELIS. — Šios apylinkės ūkininkai, kurie nebuvo rudenį dirvų suarę, arė ligi pat Kalėdų.

ALEKSANDRAVĖLĖ. — Trumponių

vienas ūkin. Visų Šventųjų vilijoj bulves tepradėjo kasti. Kamariškių vienas ūkin. po Visų Šventųjų žirnius ir avižas tebepiovė. Samenių sentikiai prieš Nekaltą Prasiidėjimą avižas tebevežė ir bulves atardami rinko, o Naujų Metų vilijoj Rudokasų rusai dirvas tebearė. Visa tai daroma, kad išvengus samdymo darbininkų.

BRAŠKIAI. — Sintantų v. pas ūkin. Kučiauskieneį akselinė mašina sulaužė darbininkei dešinę ranką. Ligoninėį ranką teko nupiauti.

MIGONIAI, Pasvalio v. — To kaimo pavasarininkas ir šaulys ėjo į susirinkimą. Pasukus jiems iš geležinkeliuko, pasirodė motorinis vagonas ir sustojo. Iš vagono iššoko du uniformuoti ponai (tur būt šioferis ir konduktorius) ir pasiviję pareikalavo dokumentų. Paskum išklausinėjo kur eina, kas šaukia susirinkimą, ar turi leidimą. Taip Lietuvoje saugiai dabojama tvarkos.

— BIJUTIŠKIO (Utenos aps.) papripia šiemet labai linksmas Kalėdas turėjo: pirm keletos metų susikimšę būdavo mažoje koplytėlėje. Pradėjus bažnyčią statyti, nugriovė koplytėlę. Melstis reikėjo šiokiomis dienomis klebonijos kambary, o šventadieniais, kaip būdavo gražennis oras, tarp statamosios bažnyčios sienų po atviru dangum. Šiemet jau turime naują bažnytėlę. Nors dar altorių nėra, tik laikinai iš lentų sukaltas didysis ir šoninių vietose pastatyti stalai su statulomis: moterų pusėje Nekalto Prasiidėjimo P. Švenčiausios ir vyrų pusėje Švė. Jėzaus širdies.

Kalėdų ryte žmonės nustebo, pamatę eglaitėmis papuoštus net tris altorius! Labai gražiai atrodė! — *Ex Amerikietis*

— KAUNE įsikūrė Katalikų Universitetui remti nauja draugija.

— KAUNE įvyko Ateitininkų Sendraugių Sąjungos konferencija. Šią s-ą

sudaro baigę mokslus ateitininkai, užimę įvairias vietas, dirbą įvairų darbą katalikai inteligentai. Savo konferencijoj jie nutarė sustiprinti veikimą, patraukti s-gon katalikus inteligentus, gyvenančius provincijoj ir įtraukti visus į platesnį kultūrinį darbą.

— KAUNO policija už suruoštą Kauno Pilies pavasarininkų kp. arbatėlę, kun. J. Adomaičiui buvo iškėlusį bylą. Bet Kauno Apygardos Teismas bylą peržiūrėjęs nerado prieš kun. J. Adomaitį jokio nusikalstamo darbo ir bylą panaikino.

— Dienraščiai rašo, kad Lietuvos ministeris Londone p. Sidzikauskas Aukšt. Fredoj, netoli Kauno pirkęs 8 ha žemės, už kurią sumokėjo apie 200,000 lt. Tad žemė Lietuvoje da brangi.

— Nuo Naujų Metų sustoję ėjęs Kaune žurnalas "Bangos." Šitam žurnalui leisti Valstybės izdas per radio sąmatą yra pridėjęs apie 40,000 litų, už tai, kad jis dėdavo radio programą ir parašydavo apie radio. O kiti laikraščiai radio programos negalėdavo išgauti, kad dovanai ją garsintų.

— Klaiptėdos krašte per Kalėdas mirė staigia mirtim 4 žmonės, 2 sudegė, 1 nuskendo ir 1 mirė nuo sumušimo. Rytprūsiose per Kalėdas beeidami per ledą nuskendo 6 mokiniai.

— Rokiškio pašto vežikas, veždamas į Kamajus korespondenciją ir pinigus, pasisavino 2000 lt. ir miške juos paslėpė. Vežikas tuoj buvo areštuotas. Užkluptas pagaliau prisipažino. Pinigai buvo rasti miške pa kelmu. Vežikas pasodintas į daboklę.

— Pienocentru buvo pavykę įvežti Italijon kelis vagonus grietinės. Todėl buvo pradėta kalbėti, kad Italijoj mūsų grietinei yra rinka. Kalėdų ir N. Metų proga Pienocentras pasiuntė Italijon jau daugiau. Bet italai uždėjo tokį aukštą

muitą, kad visą grietinę teko atgal sugražinti. Dabar pranešta pieninėms, kad grietinės eksportui neberuoštų.

GIMTINĖS PAMINĖJIMAS

Meiliai prisimena tas laikas,
Kad aš nekaltas dar, kaip vaikas,
Pas tėvus mylimus viešėjau,
Skundų krūtinės negirdėjau.
O grįčia, grįčia apsmilkyta,
Be obliaus vos-vos sulipdyta,
Senoviškais langais apšviesta,
Šiaudais neperdailiai nutiesta,
Su girgždančiomis durimis, —
Ant rūmo tave kas mainys?!
Nors del parodymo į Rymą
Artistai nenuvež tavęs,
Bet brangų, brangų atminimą
Tu užrašei man ant širdies.
Tu grįčia verta meilės mano,
Kur vystė motiną mažutį
Ir širdį sergėjo jaunutę
Nuo svieto paklydimų tvano;
Kur pirmą žingsnį nedrąsiai,
Bailiai padarė mano koja,
Kur mano dūšia sužinojo,
Kam vargti sviete leista jai.
Meilų už klėties mažutytės
Man buvo sodne vaikštinėti;
Klausyties, kaip ten užia bitės,
Vis jausti vaisių vylų kvapą
Ir pasislėpusias po lapų
Geltonas slyvas raškinėti;
Regėti, kaip javai ant lauko,
Lyg jūroje vanduo banguoja,
Paukšteliai kaip po orą plauko;
Girdėt jauni kaip apdainuoja
Vaisingą dirvą, žalią pievą,
Žmonių vargus ir meilę Dievo...

Bet greit prabėgo tie laikai!
Aukščiausiai šaukė iš gimtinės!
Išėjau — brangūs bet jausmai
Man neišdyla iš kūrūnės.
Ir tankiai tolimame ore
Ilgiuosiu mindžiotų takų:
Širdis parskrist gimtinėn nori,
Surinkt jausmus anų laikų...

Margalis

KLAUSIMAI IR ATSAKYM.

KLAUSIMAS. Ar yra nuodėmė tik naudotis Y. M. C. A. gimnastikos salėmis, nesidedant į jų organizaciją?

ATSAKYMAS. Protėngas katalikas privalo saugotis ne tik pikto darbo, bet ir to, kas į piktą darbą veda, kas sudaro jo tikėjimui bei dorai pavojų.

Protestantų organizacija Y. M. C. A. iš pažiūros išrodo nekalta ir gera, bet ji moka leisti savo pražūtingus nuodus į katalikų širdis. Ta organizacija, kaip girdėti, nepripažįsta katalikų net krikščionimis, taigi ir rūpinasi jiems visokiais būdais kenkti.

Daug jaunų vyrų katalikų, besilankydami į Y. M. C. A. sales, pasiliko pirma tikiybiniais indifferenta, o, galūtinai, prarado tikėjimą. Gerbiąs save ir branginąs savo tikėjimą katalikas vaikas ne tik neįsirašys į Y. M. C. A. organizaciją, bet nesilankys nei į jų tokias ar kitokias sales.

KLAUSIMAS. Ar katalikas, paėmęs "šliubą" su protestante pas protestantų ministerį, joku būdu negali priimti kurių nors sakramentų?

ATSAKYMAS. Toks katalikas privalo žinoti, kad tas jo šliubas yra be jokios vertės. Jis jokių sakramentų ir joku būdu negali priimti, kol jis gyvens su ta moterimi arba kol jis nesutvarkys savo šliubo katalikiškai, pas katalikų kuniga.

KLAUSIMAS. Ar gali geras katalikas būti geras socialistas? Jei ne, tai dėl ko?

ATSAKYMAS. Tuo pačiu laiku negali. Katalikybė ir socializmas yra du nesujungiamu dalyku.

Išpažinimas socializmo buvo aiškiai pasmerktas Popiežių: Pijaus IX, Leono XIII, Pijaus X. Jie pasmerkė jį apskritai ir itin nekuriuos jo punktus. Dėlko jį smerkia? Dėl to, kad jis išpažįsta gryną moterializmą ir visiškai neigia religiją. Socializmas, norėdamas neatbaidyti nuo savęs krikščionių žmonių, dažnai skelbia, kad religija yra privatus kiekvieno žmogaus dalykas. Niekas, girdi, niekam negali tikėjimo atimti.

Taip išrodo kaip ir tiesa. Na ir kasgi, rodos, gali neleisti žmogui tikėti. Juk tikėjimas yra jo dvasioje.

Bet reikia žinoti, kad tikrasis tikėjimas negali apseiti be viešojo kulto arba išpažinimo. Tikėjimas reikia perduoti būsimoms kartoms, tai jau čia ir negali užtekti privataus tikėjimo.

Nors socializmas ir duotų kiek nors žemiško gerumo, bet neigdamas amžinąjį, dvasinį gerumą, jis pasidaro žmonijai kenksmingas. Jis nukreipia ją nuo tikrojo jos tikslo.

KLAUSIMAS. Kokio amžiaus mergina gali įstoti vienuolynan?

ATSAKYMAS. — Kad mergina teisėtai galėtų padaryti pirmuosius vienuolinius įžadus, ji privalo būti baigusi 16 m.

Priimti vienuolynan priima ir jaunesnes, tik jos negali daryti įžadų, kol neturės 16 metų.

Kokio amžiaus priima senesnes, tai priklauso nuo vienuolynų konstitucijų. Manant stoti į kurią nors vienuoliją, reikia patirti apie amžių iš pačios vienuolijos.